

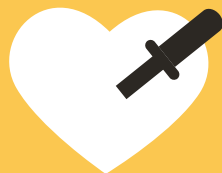

Salvador Macip
Elisenda Roca

Una desaparició,
un misteri per resoldre
i l'inici d'una atracció

doble

mortal

DOBLE MORTAL

Salvador Macip i Elisenda Roca

© 2017, Salvador Macip Maresma i Elisenda Roca Palet
© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2017

www.fanbooks.cat

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents
i Silvia Bastos Agència Literària

Fotocomposició: Tiffitext
ISBN: 978-84-16716-22-7
Dipòsit legal: B. 1.064-2017
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Pling!

La Julieta mira la finestra que se li acaba d'obrir a la pantalla.

Hola

Max Romero? El cor li fa un salt.

Gola
Vull dir Hola!

Sóc en Max, l'amic d'en Biel

La Julieta sap perfectament qui és en Max. No se'n recordava, que el tenia d'amic al Facebook. La veritat és que fa un munt que no parlava amb ell. Bé, tampoc és que ara estiguin parlant, almenys no cara a cara, però és la primera vegada que es comuniquen en... tres o quatre anys? Per això l'ha agafat per sorpresa.

Saps res del teu germà

Es queda glaçada.

Pro q no sta amb tu?

No. L'esperava ahir a la nit, però no va arribar. Avui tampoc ha dit res. Anava a veure si havia penjat res al FB i t'he vist connectada

Espera

La Julieta agafa el mòbil i clica la icona del WhatsApp. Veu que el seu germà no hi ha entrat des de les 16.35 d'ahir, divendres 8 de setembre. Es podria haver oblidat d'encendre altre cop el telèfon en baixar de l'avió, despistat com és. Però tot plegat és una mica estrany. No pot evitar un calfred que li fa posar els pèls de punta. Es frega el braç i, decidida, tecleja ràpidament un missatge, per si de cas.

Bro, on ests? El teu col·lega està preocupat. Fes-li un truc, va. I a mi! Ptons

Té un mal pressentiment. En Biel és un tarambana, les coses com siguin, però això de desaparèixer del mapa no ho ha fet mai abans. Ahir se'n va acomiadar quan sortia a agafar l'Aerobús i no li va semblar que passés res fora de l'habitual. Però ara que hi pensa, potser sí que el va trobar una mica excitat.

Al cap i a la fi és lògic: anava a passar el cap de setmana llarg a casa del seu amic de l'ànima que feia mesos que no veia. Tots dos sols a Londres, regalant-se unes minivacances. Birres, algun concert, dormir molt i riure a base de bé. A més, ara que el seu germà i en Max tornen a estar sense parella, segur que el pla és anar de farra i tirar la canya a tot el que es mogui. Són prou motius per estar impacient, no? Però i si hi ha alguna cosa més? No, no és gens normal que no hagi dit res.

Torna al teclat del portàtil, una mica nerviosa.

Li acabo d'enviar un *whats*

Jo n'hi he enviat almenys 10. I li he trucat. Potser se li ha acabat la bateria o una cosa així

No ho crec. Em fa patir una mica

Segur que no serà res. Ja el coneixes: deu estar a punt d'aparèixer

La Julieta no ho veu gens clar. Alguna peça no acaba d'encaixar del tot en aquesta història. Si hi ha hagut algun problema amb el vol o en el viatge de Luton a casa en Max, per què no ha dit res? A menys que hagi tingut un accident!

Comença a mossegar-se una unglà però para en sec. Ja gairebé havia aconseguit treure's de sobre aquest vici, ara no és moment de tornar-hi. Decidida, tecleja frenèticament.

Vaig a dir-ho als pares

Espera no corris tant! Potser
els esperes per res

Truco a la poli doncs. O millor
truca tu a Scotland Yard

No ens precipitem. No fa ni 24 h que
«desaparegut», no poden ajudar-nos
encara. Deixa'm que faci un parell de
trucades. Potser a l'aeroport em podran
dir alguna cosa sobre el vol. Dóna'm el
teu telèfon i et faig un *whats* si sé res +

Una mica a contracor, la Julieta escriu el seu número i després entra al seu mòbil el que li passa en Max. S'acomiaten amb un simple «fins ara».

El cor li va de pressa, com si hagués estat corrent una cursa. Es queda palplantada mirant la pantalla, impotent, sense saber què fer.

Capítol 2

En Max penja el telèfon. Ja s'ho pensava, que els d'EasyJet no li aclaririen res. Segons ells, l'avió que va sortir de Barcelona ahir a la nit va arribar a l'hora prevista i sense cap problema. Tots els passatgers que estaven registrats van embarcar, la qual cosa vol dir que en aquests moments en Biel hauria de ser a Anglaterra.

Però llavors, per què no ha anat directe a casa d'ell, com havien quedat? Potser va perdre'n l'adreça? I per què no va mirar de contactar-hi? On deu haver dormit?

S'aixeca i comença a caminar d'un costat a l'altre del seu pis. És tan petit que amb un parell de gambades l'ha creuat de punta a punta. No es pot permetre gaire més que aquest cau, un *basement flat* en un barri no gaire recomanable. Però ho prefereix a haver de tornar a compartir habitatge. Ho va fer durant els tres anys que va estudiar la carrera a la Universitat de Londres i en va acabar tip. Per això ara que s'ha ficat al màster, el primer que ha fet ha sigut buscar-se la vida. Amb els pocs estalvis que li queden i la feineteta extra que té al pub els caps de setmana li arriba just per pagar la matrícula i subsistir.

Però no es queixa. Està aprenent un munt i s'ho està passant bé. I Londres és una ciutat fantàstica. No es pene-
deix d'haver decidit venir-hi a estudiar criminologia, un tema que sempre l'ha fascinat. En Biel es va riure d'ell

quan li va dir que volia dedicar-s'hi professionalment. «Però si et mareges quan veus una gota de sang!», li va dir. I tenia raó: això de la sang, en Max no ho ha portat mai bé. Però no creu que hagi de ser un obstacle per ser un bon criminòleg, si s'ho proposa.

L'únic que li sap greu és que els plans no li hagin sortit del tot com es pensava. Tan sols fa uns mesos estava buscant pis amb l'Andrea, la seva nòvia dels darrers dos anys, però aquest estiu van partir peres. N'estava ben enamorat. Tant, que ni s'havia adonat que ella s'anava allunyant cada cop més. Havien fet un viatge plegats pel nord de Gal·les, per això aquestes vacances no les havia passat a Barcelona, com cada any, i en tornar, ella va donar-li la notícia. Va ser una bona sotragada, però a poc a poc s'està refent. O això es diu a ell mateix.

En Biel no s'ho havia cregut. Havia entès que en Max ho estava passant malament, el coneix massa bé; per això havia insistit a fer-li una visita. «Tres dies de farra t'aniran de conya per oblidar», li havia promès. A en Max no li venia gaire de gust sortir de festa, però al final havia acceptat. L'havia trobat a faltar, aquest estiu, i la veritat és que també tenia ganes de veure'l. Les dues famílies són amigues des de fa segles, i ells es coneixen pràcticament des que van néixer. Són gairebé com germans.

Agafa el mòbil. Rebufa. No té cap ganes d'escriure a la Julieta. La conversa que han mantingut abans li ha deixat la sensació que continua sent la nena repel·lent de sempre, amb les ulleres i les galtes pigades i aquell posat de saber-ho tot. Quin plom! I que impacient! Recorda que sempre que anava a casa d'en Biel, la Julieta es ficava pel mig i volia enganxar-se'ls tota l'estona. Intervenia a totes

les converses. De seguida els plantejava solucions i els donava ordres, la nas de mocs. I mira que era uns tres anys més petita que ells!

Es grata la barbeta. Això vol dir que ara en deu tenir divuit, més o menys. esclar, no la veu almenys des que va marxar a Londres. Ja no és tan petita, doncs. La Julieta, major d'edat! Sembla impossible! Què deu fer? Què deu estudiar? Continua sent igual d'impulsiva i manaire, això sí. L'hi ha deixat ben clar amb quatre missatges que han intercanviat. Però, per desgràcia, la necessita. Ni parlar-ne, de trasbalsar abans d'hora els pares del seu amic. No val la pena preocupar-los per una tonteria. Només ella el pot ajudar, ara que s'ha quedat sense pistes per seguir.

El cas és que en Biel s'ha d'haver ficat en un embolic, n'està segur. Ho ha sospitat des del primer moment, però ha volgut dissimular davant d'ella per no espantar-la més del compte.

I ara què li dirà?

No té temps de pensar-ho perquè el telèfon li vibra a la mà. La pantalla s'il·lumina.